

РЕШЕНИЕ

№ 218

гр. Ловеч, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА
Членове: ТАТЯНА МИТЕВА
ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
в присъствието на прокурора Т. Н. П.
като разглежда докладваното от ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА Въззивно гражданско дело № 20234300500486 по описа за 2023 година

и за да се произнесе съобрази:

Производство с правно основание чл.258 от ГПК

Постановено е съдебно решение №300/10.07.23 г. по гр.д.№300/22 г. от ЛРС, с което е осъдена на основание чл. 2а ЗОДОВ Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *** да заплати на В. Г. Т., с ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 20 000,00 (двадесет хиляди) лв. - обезщетение за причинени неимуществени вреди от неоснователно наложена възбрана върху жилище, находящо се адрес: **, от неоснователно предявено мотивирано искане срещу Т., депозирано през м. септември 2010 г. и неоснователно водено производство по чл. 28 ЗПДДИПД (отм.) по образувано гр. д. № 353/2010 г. по описа на ЛОС, приключило с влязло в сила решение, ведно със законната лихва от 17.06.2019 г. до изплащането ѝ; осъдена е на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *** да заплати на В. Г. Т., с ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 1 210,00 (хиляда двеста и десет) лв. - сторени разноски в производството по делото и е осъдена на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, с ЕИК *****, със

седалище и адрес на управление: *** да заплати на РС Ловеч сумата от 1 804,00 (хиляда осемстотин и четири) лв. - сторени разноси в производството.

Постъпила е въззивна жалба от Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (сега КОНПИ), ЕИК *****, чрез процесуалния представител юриск.И. С., гр. *** срещу решение № 300/10.07.2023 г., постановено по гр.д. № 305/2022 г. на РС-Ловеч.

Обжалва горепосоченото Решение № 300 от 10.07.2023 г., постановено от Районен съд - гр. Ловеч, в частта му, в която е уважен предявеният срещу Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ) иск по чл. 2а от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение на В. Г. Т. в пълния размер от 20 000 лв. (двадесет хиляди лева), представляващо обезщетение за неимуществени вреди, причинени вследствие заявено искане от КПКОНПИ за обезпечение на бъдещ иск по гр. д. № 353/2010 г. на ОС - Ловеч, ведно със законната лихва върху тази сума, до окончателното изплащане.

Излага, че искът, макар и допустим, е неоснователен, необоснован и недоказан. Счита така постановения съдебен акт за неправилен.

Относно наличието на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органите и на длъжностните лица по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ) при или по повод изпълнение на правомощията или службата им и отмяната им по съответния ред сочи, че ЛРС в нито една част от решението не е изложил никакви доводи относно незаконосъобразност на заявеното искане за обезпечение на бъдещ иск за отнемане в полза на държавата на имуществото.

Твърди, че фактическата обстановка по делото, събраните доказателства, както и очевидно Решение 300 от 10.07.2023 г., доказват, че действията на Комисията, във всеки един момент, са били законосъобразни. Соочи, че правата на ищцовата страна не са били нарушавани, нито е била накърнена нейната свобода или неприкосновеност, като изтъква че органите на Комисията действат в условия на обвързана компетентност - т.е. при наличие на уведомление, изходящо от компетентен орган, те са длъжни да започнат проверка.Твърди, че в тази връзка, единствената възможна незаконосъобразност би била налице ако органите не образуват проверка по годно уведомление или образуват такава по негодно уведомление, т.е. такова, което изхожда от некомпетентно лице (напр. сигнал от гражданин).

Счита, че няма норма, която да е нарушена от Комисията към момента на образуване на проверката и към момента на внасяне на искането за обезпечение на имуществото.

Твърди, че в настоящия случай е налице законосъобразна проверка по чл. 15, ал. 1 от ЗОПДИППД (отм.) срещу Д.С.К. и свързаните с него лица, каквото е и г-жа В. Г. Т., въз основа на уведомление от компетентен орган, за престъпление попадащо в обхвата на действащия закон. Соочи, че проверката е започнала след получено уведомление от Окръжна

прокуратура - гр. Ловеч, за престъпление по чл. 257, ал. 1, пр. 1 във вр. чл. 255, ал. 1, пр. 1 и чл. 2, ал. 2 от НК - като управляващ и представляващ „К.“ ООД - Ловеч, за да избегне плащането на данъчни задължения в особено големи размери, не е подал данъчна декларация за финансовата 2004 г., като с присъда от 19.11.2009 г., постановена по НОХД 410/2009 г. на Окръжен съд - Ловеч, потвърдена от Апелативен съд - Велико Търново и ВКС е признат за виновен по повдигнатото му обвинение.

Твърди, че преди внасяне на искането за обезпечение, Комисията е тълкувала закона и е преценила правнорелевантните факти по начин, който е счела за правилен и законосъобразен.

Сочи, че първоинстанционният съд неправилно и необосновано е приел в своето решение наличието на предпоставка за ангажиране на отговорността по чл. 2 от ЗОДОВ.

Предвид гореизложеното, прави единственият правилен и законосъобразен извод, а именно, че както решенията на Комисията, така и предхождащата ги проверка, са напълно законосъобразни. Счита за неправилно и нелогично да бъде търсена отговорност от Комисията за това, че е изпълнявала вменени ѝ със закон задължения, а не правомощия.

Относно неимуществените вреди изтъква, че по настоящото дело ищцата не доказва твърденията си, съдържащи се в исковата молба, за причинени неимуществени вреди вследствие именно на производството водено от страна на Комисията.

Сочи, че от представените по делото експертизи и изслушаните, в съдебно заседание, вещи лица не се доказва по несъмнен начин причинната връзка между действията на Комисията и претърпените от ищцата неимуществени вреди, а точно обратното, приетата съдебномедицинска експертиза доказва по несъмнен начин, че кардиологичното заболяване на В. Т. - К. е възникнало преди образуването от Комисията производство, т.е. не е налице причинна връзка между действията на Комисията и твърденията за конкретните неимуществени вреди, но този факт не е обсъден и не е взет предвид от решаващия състав при постановяване на решението, като РС-Ловеч не е обсъдил и не е взел предвид становището на Комисията в тази насока, което само по себе си нарушава разпоредбата на чл. 235. ал. 2 от ГПК като е налице и неспазване на чл. 236. ал. 2 от ГПК. Счита, че съдебният състав е задължен да вземе предвид всички доказателства по делото, с оглед определяне на справедливо обезщетение, като в настоящия случай това не е извършено, още повече, разпитът на свидетелите внесъл обосновано съмнение в достоверността на твърденията на г-жа К., относно нейните финансови затруднения във връзка с плащането на държавна такса, както и притесненията ѝ относно отнемането на единственото им жилище. Излага, че свидетелката - Г.К.С.-М., чийто свидетелски показания са последователни и логични, посочва, че „В този период с делата имаше такъв момент, в който трябваше да се набавят средства и продадоха апартамент в София.“, това твърдение се подкрепя и от свидетелката С.С., която посочва - „След 2009 г. на всичките им беше много трудно. Дъщеря ми имаше жилище в София и го продаде“. Соци, че това обстоятелство е затаено от г-жа К. в исковата ѝ молба, тъй като очевидно не следва линията ѝ на защита.

Също така изтъква, че свид. М., посочва още, че В. К. и Д.К. са живеели отделени в друг апартамент, различен от този на сина им Г.С. — „Те живееха в две жилища. Които са едно над друго, но дефакто не живееха в едно домакинство“, като това обстоятелство се подкрепя и от свидетелката Д.А.С., която посочва, че - „В. има малко жилище в същия блок.“, а от разпита на свидетелите станало ясно още, че В. Т. - К. е имала и наследствено жилище в село Г.П., намиращо се на 10 км от гр. Ловеч.

Според въззивника тези обстоятелства будят съмнение относно достоверността на твърденията съдържащи се в исковата молба, подадена от г-жа К., като е налице обективно предположение, че целта на подадената молба е използването на ЗОДОВ за лично обогатяване.

Посочва, че не е взет предвид стресът причинен от воденото наказателно производство срещу съпруга на ищцата, както и как това се е отразило на психиката и здравословното състояние на г-жа В. Т., и на отношенията в семейството ѝ.

Изтъква, че нито едно от тези обстоятелства не е взето предвид от първоинстанционния съд при определяне размера на обезщетението, поради което Районен съд -Ловеч е постановил неправилен съдебен акт, като е присъдил пълния размер на исканото обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

Твърди, че ищцата действително е претърпяла притеснения и негативни преживявания, но същите се дължат на причини, които са възникнали извън и независимо от производството по ЗОПДИППД (отм.) и комисията няма как да бъде държана отговорна за това, че е изпълнявала вменени ѝ със закон действия, произтичащи от извършеното от г-н Д.К. престъпление, за което същият е признат за виновен.

Счита, че образуваното от Комисията гражданско дело, макар и специфично по своята същност, не би могло да се сравни с образуваното и водено срещу Д.К. наказателно дело и произтичащите от него последици, безспорно засегнали неговото семейство, в това число и ищцата - В. Г. Т. -К..

По отношение на причинно-следствената връзка изтъква, че пряката причинно-следствена връзка, като елемент от фактическия състав на отговорността, предполага, че явлението „следствие“ е необходима, логична и закономерна последица от явлението „причина“ и за да е налице такава връзка е необходимо причината типично, закономерно и адекватно да води до следствието.

Цитира т. 2 на Постановление № 7 от 30.12.1959 г. на Пленума на ВС на РБ и практика на ВКС по този въпрос.

Твърди, че в настоящия процес, станало ясно, че кардиологичното заболяване, за което ищцата твърди, че е причинено от производството образувано от Комисията, е възникнало през 2008-2009 г., преди да бъде образувано производството от страна на Комисията, като е абсолютно правно недопустимо този факт да не бъде взет предвид при определяне размера на обезщетението.

Изтъква, че от мотивите на решението не става ясно по какъв критерий съдията -

докладчик по делото е приел, че за справедливото обезщетяване на твърдяните претърпени от ищцата вреди е необходима сумата от 20 000 лв, а именно целият искан размер от г-жа К..

Сочи, че според съдебната практика приема, че - „при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди по справедливост са от значение всички обстоятелства. " /Решение №358 от 6.01.2015 г. на ВКС по гр.д. №2026/2014 г. на Ъг.о. ГК/

Изтъква, че в Решение № 300 от 10.07.2023 г., постановено по гр.д. № 305/2022 г. по описа на Районен съд - гр. Ловеч, липсва подробна аргументация как точно съдът е определил размера на обезщетението и какви точно факти и обстоятелства е приел, че са от значение и кои не, както и най-вече, дали всички обстоятелства са взети предвид при определянето размера на обезщетението по справедливост.

Смята, че е налице обосновано съмнение в безпристрастността и обективността на Ловешкия районен съд при определяне размера на обезщетението, тъй като по отношение на Д.К. (съпруг на ищцата) и Г.С. (син на ищцата) за искове със същия предмет са определени обезщетения в значително по-малък размер, а именно - 12 000 лв. с Решение № 106 от 25.07.2022 г., постановено от Апелативен съд - Велико Търново, с което се потвърждава Решение № 260000 от 24.01.2022 г. на Окръжен съд - Ловеч и 7 000 лв. с Решение № 1 от 04.01.2023 г., постановено от Окръжен съд - Ловеч, с което се потвърждава Решение № 260020 от 18.08.2022 г. на Районен съд - Ловеч.

Смята, че понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие и то е свързано с преценката на редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат пред вид от съда при определяне размера на обезщетението,, (т. 11 от П-4-68-ПлВС) и това разбиране е застъпено и в трайната практика на ВС/ВКС, която цитира.

Прави извод, че прилагайки обективни критерии - събраните по делото доказателства и съобразявайки характера на засегнатите неимуществени блага на ищцата, следва да се приеме, че присъденото обезщетение в размер на 20 000 лв. (двадесет хиляди лева) е и абсолютно прекомерно.

Моли съда, на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК да решитспора по същество, като отмени като неправилно решението в обжалваната му част и отхвърли изцяло като неоснователен и недоказан предявения срещу Комисията иск, а в случай, че приеме решението за правилно в тази му част, моли да бъде отменено като неправилно решението в частта за размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди като намали същото съобразно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД.

Моли, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК съда да присъди юрисконсултско възнаграждение.

В срок е постъпил отговор на въззивна жалба от В. Г. Т., с ЕГН: ,*****, с адрес: *** чрез адв. С. Л. от ЛАК. Изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена, като бъде потвърдено първоинстанционното решение в обжалваната му част, което е валидно, допустимо и правилно, цялостно е

обсъдило доказателствения материал по делото и е обосновано.

Смята че правилно е уважена исковата ѝ претенция до пълния претендирай размер от 20 000 лева главница, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на решението на ЛОС по гр.д. 353/2010г., като са присъдени и сторените по делото разноски съобразно с уважената част от иска. Смята, че основателно е осъден ответникът КПКОНПИ - гр. София, ЕИК *****, с адрес: ***, на основание чл. 2а чл. 1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 32 от ЗОПДИПД /отм./ да ѝ заплати сумата 20000 лева, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди от неосновагелно наложена възбрана върху апартамент ***, от неоснователно предявеното мотивирано искане срещу нея, депозирано от КУИПД през 09.2010г. и неоснователно воденото производство по чл. 28 от ЗОПДИПД /отм./ по образуваното гр.д. № 353/2010 г. по описа на ЛОС, приключило с влязло в сила на 30.04.2015 г. Решение № 84/03.04.2015 г., както и законната лихва върху предявената сума за периода от 19.06.2019 г. до окончателното изплащане.

Сочи, че по делото били събрани писмени, гласни доказателства, били приети две заключения на съдебно-психологическа и съдебно-медицинска експертиза, от които, в тяхната съвкупност и взаимна обусловеност се установяват всички предпоставки за уважаване на предявения от нас иск с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ във връзка с чл. ЗОПДИПД/отм./

Смята, че безспорно е установена по делото от приложеното гр.д. № 353/201 Ог. по описа на Ловешкия окръжен съд изложената от нас фактическа обстановка, както следва:: На 28.07.2010 . Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност /КУИПД/, понастоящем именувана КПКОНПИ, внесла мотивирано искане в Ловешкия окръжен съд за отнемане на незаконно придобито имущество срещу Д.С.К. срещу В. Г. Т.-К., както и срещу синовете им Г.Д.С. и М.Д.С., на основание чл. 28, ал. 1 от КПДИПД /отм./ с цена на иска 409 487 лева, образувано било гр.д. № 353/2010 г. по описа на ЛОС, като впоследствие, цената на иска била увеличена неколkokратно. Твърди, че по делото били наложени обезпечителни мерки - запор на банкови сметки, възбрана върху имущество, разкрита била банковата тайна на притежаваните от нея и съпруга ѝ банкови сметки, била наложена възбрана и върху притежавания от тях апартамент № ***, със застроена площ от 58,23 кв.м и тази възбрана била вдигната едва с постановяване на Определение № 382/07.10.2019 г. по гр.д. № 3026/2018 г. на ВКС, с което са отменени допуснатите с Определение № 779/26.11.2000 г. по гр.д. № 629/2009 г. на ЛОС и с Определение № 523/02.08.2010г. по гр.д. № 353/2010 г. по описа на ЛОС обезпечителни мерки.

Твърди, че съдът многократно е давал указания на ищеца да отстрани нередовности и неясноти в искането си, напр. на 23.09.2013 съдът изрично и конкретно е посочил фактите, които следва да се уточнят и тези факти следва да се съобразят при проверката на процесуалното поведение на страните. Сочил, че по делото в ЛОС са проведени многобройни съдебни заседания за събиране на доказателства: 22.02.2012г., 06.06.2012 ., 12.10.2012 г., 10.06.2013 г., 23.09.2013г., 18.11.2013г., 14.04.2014г., 09.06.2014г. 27.06.2014г., 13.10.2014 г., 15.12.2014г., 12.01.2015г., 24.02.2015 г. Твърди, че с Решение № 84/03.04.2015г. по гр.д.

№ 353/2010 г. ЛОС отхвърлил изцяло искането на КУИПД срещу всички ответници като неоснователно и недоказано, като осъдил КОНПИ и за разноски.

Твърди, че КОНПИ обжалва постановеното първоинстанционно решение пред Апелативен съд - Велико Търново по отношение на Д.К. и В. К., а по отношение на останалите ответници по делото - синовете М.С., Г.С., „Т.П. - в ликвидация" ЕООД „К." ООД - Решение № 84/03.04.2015 г. влязло в сила на 30.04.2015 г. Твърди, че те със съпруга й продължили своята борба по делото и въз основа на въззивната жалба в Апелативен съд - Велико Търново беше образувано в.гр.д. № 249/2015 г. Сочи, че по делото било проведено едно съдебно заседание на 30.09.2015 г. и с Решение № 334/29.12.2015г. Великотърновският апелативен съд оставил в сила Решение № 84/03.04.2015г. на Ловешкия окръжен съд в обжалваната част.

Твърди, че по депозирана от КОНПИ касационна жалба във ВКС било образувано гр.д. № 1611/2016 г., а с Определение № 589 от 01.07.2016 г. въззивното решение на Апелативен съд - Велико Търново било допуснато до касационно обжалване, по делото било проведено едно съдебно заседание на 04.10.2016 г. и ВКС се произнесъл с Решение № 213/06.02.2017 г. по гр.д. № 1611/2016 г., с което отменил Решение № 334/29.12.2015г. по в.гр.д. № 249/2015г. на ВТАС и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Изтъква, че в изпълнение на дадените от ВКС указания в Апелативен съд - Велико Търново е образувано в.гр.д. № 237/2017 г., по делото са проведени общо четири съдебни заседания за събиране на указани от ВКС доказателства, както следва: 26.09.2017 г., 25.10.2017г., 06.12.2017 г. и 14.02.2018 г. и с Решение № 62/12.04.2018г., постановено по в.гр.д. № 237/2017г. е отменено Решение № 84/03.04.2015г. по гр.д. № 353/2010г. на Ловешкия окръжен съд и е постановено друго решение за отнемане в полза на държавата от Д.С.К. и от В. Г. Т. подробно описани в решението движими вещи, парични суми и дружествени дялове, както и е постановен осъдителен диспозитив за разноски в полза на бюджета на съдебната власт от 17 000 лева.

Сочи, че против така постановеното решение на ВТАС внесли със съпруга й касационни жалби и по образуваното въз основа на тях гр.д. № 3026/2018 г. по описа на ВКС беше постановено Определение № 115/18.02.2019г. за допускане до касационно обжалване. Твърди, че на 30.05.2019 г. било проведено съдебно заседание по делото, а на 17.06.2019 г. било постановено окончателното съдебно Решение № 125, с което ВКС отмени изцяло Решение № 62/12.04.2018г., постановено по в.гр.д. № 237/2017 г. на ВТАС, отхвърлил изцяло исканията на КОННИ и осъдил КОННИ за разноски

Прави извод, че производството по делото, образувано по мотивиране на КОНПИ срещу нея продължило в периода от 28.07.200 г. до 17.06.2019г. - почти девет години.

Излага, че този период е бил изключително тежък за нея и семейството й, но поради неговата изключителна продължителност във времето последствията са много тежки. Сочи, че в продължение на девет години тя е живяла в постоянен стрес и напрежение, обтегнали се отношенията й със съпруга й Д.К., със синовете й и техните семейства, тя станала обърквана,

постоянно притеснена и нервна, умислена, угрижена, мълчалива, вършела семейните си задължения и ходела на работа без желание, станала напрегната и раздразнителна в семейството си, затворила се в себе си, загубила и съня си; събуждала се често с продължителни нощни будувания; страдала от продължителни периоди на липса на апетит; притеснявала се от близки, роднини, съседи и приятели, от възможността те да узнаят за водения срещу нея и семейството ѝ процес. Твърди, че през 2010г., при образуването на делото, е запорирано дори трудовото ѝ възнаграждение и Нова година семейството посреща без никакви средства. Сочи, че тя се тревожела и за претенциите на КОНПИ срещу синовете ѝ и за отражението на процеса върху техните семейства. Твърди че през това време и двамата ѝ сина отглеждали малки деца и вместо да е полезна като баба докрай на внучетата си, непрекъснато се занимавала с организирането на защитата си по делото, с търсене на средства за заплащане на дължимите депозити за вещи лица по необходимите по делото експертизи, с търсене и събиране на многобройни доказателства за приходи и то 25 години назад във времето, което допълнително изключително много затруднило работата ѝ. Сочи, че за воденето на гр.д. № 326/2018 по описа на ВКС тя взема заем от близки и роднини, за да заплати непосилната държавна такса от 5 600 лева която сума успяла да върна едва след изплащането от КОНПИ на съдебните разноски по делото. Сочи, че за доказване и установяване на доходите ѝ - нейни лични и общите ѝ доходи със съпруга ѝ - се наложило да ангажират като свидетели много техни приятели и съседи, което отново я поставило в неловко и неудобно положение. Твърди, че съпругът ѝ и синовете ѝ също се тревожели, включително и за нейното състояние и това още повече я притеснявало и засилвало напрежението ѝ. Изтъква, че поради възбраните на имотите ѝ, на съпруга ѝ и синовете ѝ, двамата ѝ сина не могли да сключат договори за ипотечен кредит, от каквито имали нужда за обезпечаване на текущите нужди на семействата си и на бизнеса си.

Твърди, че всичко изложено е подкрепено и установено от изслушанията по делото свидетели. Сочи, че св. Д.С. изложила, че процесът е изиграл шокова роля върху цялото семейство, В. била ангажирана и пълноценна баба с голямата ѝ дъщеря, но със стартирането на процеса, не можела да бъде така пълноценна с втората ѝ дъщеря Анжела, родена по време на делото. Сочи, че се обтегнали отношенията помежду им, проблемите започнали с делото за конфискация и запорите, а не с наказателното дело, водено срещу съпруга на В. и предхождащо иска по ЗОПДИППД, започнало затваряне от страна на В. от страна на сина ѝ. Сочи, че В. се променила в отношенията си с другите, вървяла с наведена глава, срамувала се в малката общност на гр. Ловеч, изчезнала предишната комуникация в семейството. Сочи, че В. започнала да се оплаква от топли вълни, да плаче без особена причина, започнали смущения в съня ѝ, преустановени били контактите със сина ѝ Г., докато преди това буквално живеели всеки ден заедно, имало конфликти между В. и съпруга ѝ, започнали битови проблеми и затруднения с издръжката на семейството. Твърди, че в периода на процеса В. започнала да получава хипертонични кризи и посещавала личния си лекар, станала нервна и сприхава. Цитира, че според св. С. отношенията в семейството са трайно и необратимо променени от това дело, В. преустановила изцяло и заниманията с хобито си да рисува, преустановила контактите си с колежките си и приятелките си, отклонявала и техни

покани. Твърди, че от изключителна трудност е било събирането на доказателства за доходите на ищеца и съпруга ѝ 25 години назад-прехвърляли живота си като на филм, събирали доказателства от всевъзможни места, отключено било и заболяването на В. на щитовидната жлеза, тя много отслабнала.

Сочи, че св. С.С. потвърдила големите трудности по издръжката на семейството по време на процеса, отчуждаването им, неудобството от близки и познати, че В. и съпругът ѝ се отчуждили от всички хора покрай тях, че семейството не си позволявало никакви развлечения, капсулирали се и станали затворени и депресивни, от слънчева и жизнерадостна жена тя станала мълчалива и тъжна, здравословното състояние на В. неочаквано се променило с хипертонични кризи, но нямала желание и сили да се погрижи за себе си, спяла по 4 часа на ден, нямала желание за нищо, В. се откъснала от това, което я заобикаля и за родените по време на делото деца В. нямала никакво желание и никакъв хъс за живота, тя била балансирът у дома, но семейната хармония била разрушена.

Цитира, че св. М. също обрисувала промяната в личността на В. вследствие на водения процес, като посочила, че от весел и открит човек В. се затворила изведнъж и се капсуловала, като и до днес тя не е същият човек, В. започнала да страда от заболявания на щитовидна[^] жлеза, високо кръвно налягане и безсъние, всички хобита - рисуване, шиене, плетене - били преустановени, защото съзнанието ѝ било ангажирано и до днес е силно стеснен кръгът на приятелите и контактите ѝ, като притесненията касаели възможността да загубят единственото си жилище, както и да се издържат.

Сочи, че по делото било прието и неоспорено заключение на комплексна съдебно-психиатрична и съдебно-психологическа експертиза, което, след освидетелстване на ищеца, установило, че към момента на прегледа на ѝ през декември 2022 г. все още са налице данни за лека психологична личностова промяна, очертана през последните години, в които В. е преживяла като хроничен стрес своите житейски затруднения, свързани с правните ѝ проблеми. Твърди, че в личностовата структура на В. се набелязват определени личностови особености - емоционална лабилност, определена предимно от личностната социална изява и успешност, склонност към самовглъбяване, емоционално надстройкаване на оценките с редуване на състояния от устойчиво себеотстояване, изисквания към другите, гневна раздраза до песимизъм, отчаяния, търсене на съчувствие и социално оттегляне; домикиращи в промяната са ограничаване на социалните контакти /за което свидетелствали и всички изслушани по делото свидетели/, влошили са се взаимоотношенията ѝ с най-близкото ѝ обкръжение, фиксиране на вниманието и цялата ѝ ангажираност с тези проблеми, повишена мнителност, себеотносими интерпретации за провал, непоследователност в действията, песимистична прогноза за бъдещето, експлозивни афеистивни отреагирания, стабилизирания стил на неефективно справяне в остри или продължителни ситуации на житейски затруднения чрез социално оттегляне. Твърди, че в съдебно заседание вещите лица потвърдили и допълнително анализирали изводите си, че все още у В. персистира тревожна депресивна симптоматика, макар в по-лека форма, както и че когато един човек е в по-напреднала възраст, много по-трудно се справя с трудностите и ги преодолява и затова

възрастта е подпомогнала и за това тези събития да окажат по-голямо въздействие върху В., като конфликтът е бил между съпруг и съпруга първоначално, впоследствие, между син и баща, със социалния кръг. Твърди, че особена е позицията на жената в семейството, която винаги застава зад гърба на всички, независимо дали одобрява или не постъпките на съпруга си, а самата ищца. като практикуваща обществена професия - учител, е чувствала срам, бил е засегнат социалният и статус и следователно, продължил в период от 9 години от живота на В. съдебен процес с ответника се е отразил безспорно на нейната психика и е променил личността ѝ.

Изтъква, че по делото било прието и неоспорено и заключение на комплексна съдебномедицинска експертиза с вещи лица кардиолог и ендокринолог, които също се освидетелствали ищца и са установило че с убеденост може да се приеме, че именно визираният през 2010-2019 г. отключен психоемоционален стрес е поне един от основните епигенетични фактори, отключили и обострили и задълбочил енергетичния и хормонален болестен дисбаланс, по отношение на хипотиреодизма и захарния диабет, тип 2. от които В. страда, като към времето на извършване на експертизата вече трябва да се търсят и усложненията от тях. Изтъква, че при изслушването си в последното съдебно заседание по делото д-р Р.М. поясни, че стресът е възможен и като единствен фактор за отключване на ендокринното заболяване на ищцата, като подробно разяснил хормоналните промени, които настъпват в организма на човека при силен фонов продължителен стрес. Приема, че тъй като по делото няма данни за друг такъв продължителен стрес в живота на В. в процесния период, именно напрежението, породено от водения срещу нея и цялото ѝ семейство процес, иницииран от ответника, се е отразил ключово негативно върху нейното здраве, като е отключил и задълбочил наличните при нея заболявания.

Твърди, че е изпитвала постоянно напрежение, че единственото жилище на сина ѝ Г.С., в което живеела със семейството си - съпругата си и двете им деца - ще бъде отнето и ще останат на улицата и това жилище е апартамент ***. Твърди, че синът ѝ Г. и съпругата му Д. били много притеснени и поради това той се принудил да започне строителство на жилищна част на сградата, където упражнява дейността си - автомивка. Твърди, че на Г. се отключили здравословни проблеми вследствие на процеса - възпаление на дебелото черво, безсъние и сърцебиене и тя се притеснявала за неговото здраве и безпокойство. Сочи, че след стартиране на делото съпругът ѝ започнал да страда от сърдечно-съдови проблеми - аритмия, тежест в сърдечната област, хипертония, и му установили исхемична болест на сърцето, той мълчал почти по цял ден и не разговаряли за нищо, като за медицинските проблеми на сина и съпруга на В. по делото представили писмени доказателства.

Счита, че от разпита на свидетелите се установило и доказало изложеното от ищца в исковата молба, което цитира.

Счита, че са ѝ причинени тежки и непоправими неимуществени вреди, които са сложили траен отпечатък върху психиката ѝ, върху начина ѝ на живот, върху общуването ѝ със семейството ѝ, с роднини, близки и приятели и травмата върху психиката ѝ се задълбочила от изключително дългия период, в който продължило делото, проведените

десетки съдебни заседания. Признава, че делото се отличава със значителна правна и фактическа сложност, но също така е вярно, че представителите на КОНПИ бездействали, водели зле процеса, не изпълнявали указанията на съда.

Счита, че тези неимуществени вреди са причинени от неоснователно предявения иск по чл. 28 от ЗОПДИППД /отм./, както и от неоснователно поисканото обезпечение - възбрана върху собствения ѝ апартамент и тези незаконни действия при водене: на гражданското дело ангажират отговорността за разноси и, съответно, деликтната отговорност на КПКОНПИ по чл. 32 от ЗОПДИППД /отм./ Твърди, че вземането за обезщетението възниква от момента на влизане в сила на решението за отхвърляне на иска, защото едва тогава може да се предяви претенцията и от този момент длъжникът е в забава, защото се касае за непозволено увреждане, като разпоредбата на чл. 1 ЗОДОВ урежда общия състав за непозволено увреждане, поради което отговорността е именно по този текст на закона.

Счита, че направения от КПКОНПИ експертен икономически анализ на имуществото на ищцата, на съпруга ѝ, на двамата им сина и дружествата, управлявани и собствени на съпруга ѝ, дал повод за образуването на производството по чл. 28. ал. 1 от ЗОПДИППД (отм.), е бил незаконосъобразен, тъй като е следвало да стигне до извод, че не е налице значително разминаване между придобитото имущество и доходите в периода на проверката, както и че не е налице причинно-следствена връзка между престъплението, за което е осъден - неподаване на данъчна декларация за 2004г. и придобитото имущество-много преди 2004 г.и по тази последва причина е отхвърлен изцяло искът на КПКОНПИ срещу нея и съпруга ми.

Счита, че са установени и доказани по делото всички предпоставки за уважаване на иска с правно основание чл. 2а от ЗОДОВ - незаконосъобразните и неоснователни действия на ответника, причинените неимуществени вреди, причинната връзка между тях. Счита, че претендираният размер на обезщетението за неимуществени вреди не е прекомерен а е съобразен със събраните по делото писмени, гласни доказателства и заключения на вещи лица относно трайното отражение на процеса върху психическото, емоционално, битово, семейно и медицинско състояние на ищца.

На основание всичко гореизложено, моли съда да уважи изцяло иска ѝ като основателен и доказан и да ѝ присъди сторените по делото разноси, като осъди ответника КПКОНПИ - гр. София, ЕИК *****, с адрес: ***, на основание чл. 2а/ чл. 1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 32 от ЗОПДИППД /отм./ да ѝ заплати сумата от 20 000 /двадесет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от неоснователно наложена възбрана върху апартамент №***, от неоснователно предявеното мотивирано искане срещу нея, депозирано от КУИППД през 09.201 Ог. и неоснователно воденото производство по чл. 23 от ЗОПДИППД /отм./ по образуваното гр.д. № 353/10 г. по описа на ЛОС, приключило с влязло в сила на 17.06.2019 г. Решение № 125/17.06.2019 г., постановено по гр.д. № 3026/2018г. по описа на ВКС, както и законната лихва върху предявената сума за периода от 17.06.2019 г. до окончателното изплащане, както и да ми

присадите и сторените по делото разноси.

Счита, че безспорно са налице всички предпоставки за уважаване на иска, а именно: воден неоснователен процес - влязло в сила решение, с което е отхвърлено мотивираното искане на ответника спрямо доверителя ми, отменени са наложените му обезпечителни мерки, които също са неоснователно изложени, причинени: са вреди от неимуществен характер, подробно описани в изложението ни. Твърди, че вземането за обезщетението възниква от момента на влизане в сила на решението за отхвърляне на иска, защото едва тогава може да се предяви претенцията и от този момент длъжникът е в забава, защото се касае за непозволено увреждане. Сочи, че разпоредбата на чл. 1 ЗОДОВ урежда общия състав за непозволено увреждане, поради което отговорността е именно по този текст на закона.

Твърди, че е доказано незаконосъобразното водене на процеса от ответника, доказани са причинените вреди, доказана е и причинно-следствената връзка между двете, тъй като вредите са настъпили само и единствено като пряка последица от водения процес.

Счита, че направеният от КПКОНПИ експертен икономически анализ на имуществото на ответниците, дал повод за образуването на производството по чл. 28. ал. 1 от ЗОПДИППД (отм.), е бил незаконосъобразен тъй като е следвало да стигне до извод, че не е налице значително разминаване между придобитото имущество и доходите в периода на проверката, както и че не е налице причинно-следствена връзка между престъплението, за което е осъден - неподаване на данъчна декларация за 2004г. и придобитото имущество много преди 2004г. и по тази последна причина е отхвърлен изцяло искът на КПКОНПИ срещу Д. и В. К.. Смята, че не е извършен цялостен и задълбочен анализ, който да обоснове мотивираното искане на КОННИ за отнемане имуществото на ищцата и нейния съпруг, придобито за целия период от 1985г. до 2010 г. Счита, че е било лесно да се прецени, че след като Д.К. е осъден с влязла в сила присъда поради неподадена данъчна декларация през 2004г., няма как да се обоснове причинно-следствена връзка между придобитото в периода 1985г. - 2004г. имущество, а е можело да се мисли евентуално за спестена сума за внасяне на корпоративен данък, която е можела да послужи евентуално за придобиване на имота за периода след 2004г. или от 2005г. до 2009г., но такова имущество и изобщо не е придобивано в този период и в този смисъл е правилен и обоснован изводът на Ловешкия районен съд, че комисията не е изпълнила законоустановеното изискване за пълна и задълбочена проверка и анализа на събраните доказателства. Твърди, че въззи вникът се позовава на действията си при обвързана компетентност, че бил длъжен да образува производство и да извърши проверка при наличие на получено уведомление от страна на прокуратурата относно осъждане на лице за извършено престъпление, попадащо в рамките на чл. 3 от ЗОПДИППД /отм./. Твъри, че не образуването на производството и започването на проверката от КПКОНПИ са незаконосъобразни действия, а непълната проверка и неправилният и недостатъчен анализ на събраните доказателства, вследствие на което е предявено неоснователно мотивирано искане спрямо ищцата, което е отхвърлено с влязло в сила съдебно решение. Твърди, че ако действията на КПКОНПИ са били толкова изрядни,

със сигурност е щяло да се стигне до постановяване на осъдително решение спрямо нея. Твърди, че дали Комисията е тълкувала правилно закона и преценила правнорелевантните факти по начин, който счела за правилен и законосъобразен, е без значение, а същественото е дали всъщност тази преценка е била правилна и законосъобразна и след като искът е отхвърлен изцяло, ясно е, че тази преценка е била неправилна.

Смята, че противно на твърденията във въззивната жалба, претърпените неимуществени вреди от страна на ищцата са доказани и по основание, и по размер. Излага, че изслушаните свидетели категорично изложили от какво са възникнали притесненията, стресът и напрежението на ищцата, как тя е променила живота си, как се е променил характерът ѝ, отношенията ѝ с близки, приятели, дистанцирането ѝ от всякакви забавления и хобита и няма друга причина за причинените ѝ вреди. Твърди, че е несериозно да се твърди, че вредите ѝ произтичат от воденото срещу съпруга ѝ наказателно производство, тъй като нито от изслушаните свидетелски показания, нито от приетите заключения на вещи лица се установява този процес по някакъв начин да се е отразил на състоянието ѝ, а причината за претърпените от нея страдания е воденият от КОНПИ неоснователен процес. Твърди, че няма никакви доказателства, че воденото наказателно производство срещу Д.К. е причинило на съпругата му какъвто и да било стрес и ако ответникът е искал да доказва подобни обстоятелства, тежестта на доказване е била именно негова, а не на ищцата, а както са посочили, свидетелите не знаели за този процес, очевидно, че В. не го е споделяла с тях и че не това е била причината за напрежението и стреса ѝ.

Твърди, че причинно-следствената връзка между незаконосъобразните действия на комисията и неимуществените вреди на ищцата също била безспорно и категорично доказана с гласни доказателства и с две заключения на вещи лица и няма друга причина за претърпените от нея вреди и такава нито е доказвана, нито е твърдяна от ответника и макар хипертоничните и проблеми да са се появили преди началото на процеса, медикаментозното им третиране е започнало след това, поради което е доказано задълбочаването им, а хроничният стрес е увредил функцията на щитовидната ѝ жлеза.

Смята за несериозно да се твърди, че тъй като от разпита на свидетелите се установило, че снахата на В. продала свое жилище в София след 2009 г., това било улеснило живота ѝ и едва ли не намалило тежестта на процеса. Напротив, твърди точно обратното, продажбата на собствено на снаха ѝ жилище само доказва, че и бремето да се загуби един недвижим имот на снахата, за да се покриват нужди на семейството, също е част от претърпените неимуществени вреди. Сочи за граничещо с абсурдността твърдението също като довод във въззивната жалба, че тъй като на сина и на съпруга на ищцата били присъдени по-ниски обезщетения за причинените им неимуществени вреди от същия процес, то съдът бил под съмнение за безпристрастност и обективност. Счита, че съдът действия по свое вътрешно убеждение и съобразно събрани в хода на всяко отделно производство доказателства, а освен това един и същ факт от действителността се отразява по един начин на едно лице и по съвсем друг начин на друго лице и няма как да се правят подобни аналогии нито съдът е запознат или трябва да е запознат с водените от Г.С. и Д.К.

процеси на същото правно основание срещу същия ответник.

Относно размера на присъденото обезщетение счита, че съдът е изложил съображенията си относно обстоятелствата, на които е стъпил, за да формира вътрешното си убеждение и по справедливост на основание чл. 52 от ЗЗД да определи размера на дължимото обезщетение. Счита, че понятието „справедливост“ съдът е запълнил със съдържание в решението си, като е обсъдил подробно заключенията на вещите лица относно промените в психиката на ищцата, заболяванията ѝ от диабет и хипотиреоидизъм, което е отключено само в резултат на преживения стрес вследствие от водения процес, влошените отношения в семейството, социалното дистанциране и няма друг начин да се изложат съображенията относно формирането на сумата на обезщетението, именно защото това не е аритметическа сметка. Излага, че съдът е бил повече от достатъчно изчерпателен и е обосновал решението си, като подробно е изложил мотиви относно негативното отражение на процеса върху психическото и физическото здраве на ищеца, продължителността и интензивността на въздействието на процеса върху него, ограничаване на социалните контакти, преустановяване на заниманието с хобито на ищеца финансовите ограничения, личните тревоги и притеснения.

Поради всичко гореизложено счита, че исковата претенция е изцяло доказана и основателна, първоинстанционният съд правилно е уважил претенцията до размер 20 000 лева, поради което моли да бъде оставено в сила първоинстанционното решение, да се отхвърли въззивната жалба като неоснователна и недоказана и да се присъдят сторените по делото разноски за въззивното производство.

В съдебно заседание за въззивника се явява А.В. старши юриконсулт, който поддържа въззивната жалба на изложените в нея основания. Претендира заплащане на юриконсултско възнаграждение и представя подробна писмена защита в подкрепа на становището, че искът следва да се отхвърли, тъй като КОНПИ не е нарушила правна норма и е действала в условия на обвързана компететност. В случай, че съдът приеме, че претенцията е основателна, то моли да бъде намалена, тъй като 20 000 лв. е прекалено голямо обезщетение предвид и присъдените на съпруга на въззиваемата обезщетение от 12000 лв, а на нейният син 7000 лв. за същите неимуществени вреди, които решение са потвърдени от въззивна инстанция. Прави възражения за прекомерност на адвокатския хонорар в писмената защита.

Въззивникът оспорва въззивната жалба, като счита, че решението на ЛРС е правилно и законосъобразно и моли да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноските по делото по представен списък.

Прокуратурата на Република България се представлява от прокурор П., която счита въззивната жалба за основателна, като приема, че присъдената като обезщетение сума е прекомерна и моли да бъде уважена въззивната жалба.

От представените доказателства по гр.д.№305/2022 г. на РС-Ловеч, от становището на страните, които съдът възприема поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност,

се установяват следните фактически обстоятелства:

От представеното по делото удостоверение за граждански брак №006549/1.12.1974 г. се установява, че Д.С.К. и В. Г. Т. са сключили гр.брак на 1.12.1974 г. и след брака съпругата се именува В. Г. Т..

От представените по делото са удостоверения за раждане №219353/17.04.75 г. и №098130/9.05.1980 г. съдът констатира, че от брака си двамата имат родени две деца Г.Д.С. род. на *** г.и М.Д.С. род на *** г.

Представено по делото е решение №303/28.07.2009 г. на Комисия за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност/л.56 от гр.д.№353/10 г. на ЛОС/, съгласно което във връзка с образувано ДП срещу Д.С.К., по което е привлечен като обвиняем с постановление от 06.07.2009 г. по дознание № 176/2006 г.за престъпление по чл. 257, ал. 1, пр. 1-во, вр. чл. 255, ал. 1, пр. 1-во и чл. 2, ал. 2 НК е решено да се образува производство по установяване на имущество, придобито от престъпна дейност срещу Калайджиев и е определен срок за извършване на проверката - до внасянето на мотивирано искане за отнемане на имущество в полза на държавата, но не повече от 25 години.

Съгласно определение №779/ 26.11.2009 г., постановено по ч. гр. д. № 629/2009 г. на Окръжен съд Ловеч, е допуснато обезпечение на бъдещ иск на Комисия за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност против Д.С.К., съпругата му В. Г. Т. –К., синът им Г.Д.С. и „К.“ ООД за отнемане имущество на стойност 433 887,00 лв. чрез налагане възбрана върху жилище, находящо се в гр. ****-собственост на Д. и В. К., втори имот *** находящ се на ***, собственост на Г. К., запор върху лек автомобил „Мерцедес СЛК 200“, товарен автомобил „ГАЗ 53“, лек автомобил „Опел Корса“, лек автомобил "Деу Есперо" и товарен автомобил „Фолксваген Транспортер“, собственост на Д. и В. К., запор върху автоцистерна, собственост на „К.“ ООД, запор върху товарен автомобил „Шкода Влекач Лиаз Европа собственост на „К.“ООД, запор върху лек автомобил „УАЗ 469Б“ собственост на „К.“ООД, запор върху специален автомобил марка и модел „ГАЗ 53“ собственост на „К.“ООД, запор върху 25 дяла по 100 лв. всеки един от тях на обща стойност 2500 лв. притежавани от Д.К. в капитала на „К.“ООД, запор върху 25 дала по 100 лв всеки един от тях на обща стойност 2500 лв. притежавани от Д.К. в капитала на „ГП-Агро“ООД и запор върху вземанията на Д. и В. К. от трети лица - банкови институции.Издадена е и обезпечителна заповед от същата дата.

Въз основа на резултатите от проверката на 28.07.2010 г. КУИППД е взела решение №315 за внасяне на мотивирано искане за отнемане в полза на държавата на имущество на обща стойност 409 487,00 лв. срещу Д.С.К., В. Г. Т. -К., Г.Д.С., М.Д.С., „К.“ ООД - в ликвидация и „Т.П.“ ЕООД - в ликвидация.

На 02.08.2010 г. в Окръжен съд Ловеч под №7099 е внесено мотивирано искане от Комисия за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност против Д.С.К., В. Г. Т. -К., Г.Д.С., М.Д.С., „К.“ ООД - в ликвидация и „Т.П.“ ЕООД - в ликвидация за отнемане на незаконна придобито имущество по повод на което е образувано гр.д.№353/20

г. по описа на ЛОС. По отношение на Д.С.К. и В. Г. Т. -К. е заявено искане за отнемане на жилище, находящо се в гр. ***, лек автомобил „Мерцедес СЛК 200“, товарен автомобил „ГАЗ 53“, лек автомобил „Опел Корса“, лек автомобил „Деу Есперо“ и товарен автомобил „Фолксваген Транспортер“, отнемане на суми от продажби на недвижими имоти в размер на общо 264 600 лв.от семейство Д. и ВВ. К., отнемане на дялове от дружества от Д.К., отнемане на недвижим имот от М.С. и от Г.С., отнемане на автомобили от дружествата „К.“ООД и „Т.П.“ЕООД, като от второто дружество и на недвижими имоти, като е поискано и да бъде наложени обезпечителни мерки на основание чл.389 от ГПК възбрани върху недвижими имоти и запори върху банкови сметки на двете дружества.

Въз основа на постъпилата молба по образуваното гр. д. № 353/2010 с определение №532/02.08.2010 г. е допуснато поисканото обезпечение, като са наложени възбрани върху недвижими имоти и запори върху движими вещи, собственост на търговските дружества, срещу които е насочено производството по отнемане.

С мотивирано искане от 30.09.2010 г. Комисията е заявила изменение размера на иска и за отнемане пазарна стойност на отчуждени недвижими имоти и МПС-та от Д.С.К. и В. Г. Т., М.Д.С. и „К.“ ООД - в ликвидация със сумата 38 740 лв или да се счита заведен за сумата 448 227 лв., като е направено искане за допускане на обезпечение чрез налагане на възбрани и запори върху недвижими имоти и движими вещи, собственост на „К.“ ООД - в ликвидация и „Товарни превози“ ЕООД в ликвидация. В искането е изложено, че Д. К. е признат за виновен с присъда №28/19.11.2009 г. по н.ох.д.№410/09 г. на ЛОС за извършено престъпление по чл.257 ал.1 пр.1 вр. с чл.255 ал.1 пр.1 и чл.2 ал.2 от НК, като с решение №60/23.03.10 г. по вн.охд.№17/10 г. на ОС-Велико Търново е потвърдена присъдата и с решение №354/14.07.2010 г. по КНОХД№317/10 г. на ВКС е потвърдено решението на ВТАС. Искането е основано на решение№429/29.09.2010 г.на КУИППД, приложено на л336 от гр.д.№353/10 г.

На 9.09.2010 г. Д.К. и В. Т. чрез адв.Л. са подали отговор на подадената молба за отнемане на незаконно придобито имущество, като се приложили и писмени доказателства.На същата дата са подадени отговори и от другите ответници по делото-синовете на К. и търговските дружества.

ЛОС е постановил определение №679/2.11.2010 г. с което е прекратил производството по делото, но с определение №475/5.01.2011 г. АС-В.Търново е отменил определението на ЛОС и е върнал делото за разглеждане на предявените искове по същество. С разпореждане №128/27.01.2011 г. ЛОС е оставил без движение исковата молба на КУИППД за отстраняване на нередовности.

С определение №318/ 21.04.2011 г. делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание за 28.09.2011 г. Насрочването на делото за разглеждане в открито съдебно заседание е обявено в Държавен вестник, бр. 39 от 20.05.2011 г.

На 16.09.20211 г. е внесено мотивирано искане с вх.№5864 от КУИППД за отнемане на 23 броя мотоциклети, собственост на „К.“ ООД - в ликвидация, а в случай, че са

отчуждени за присъждане на пазарната им цена към датата на отчуждаването им. Това искане е взето на база решение №399/16.09.2011 г. Постановено е съдебно определение №648/21.09.2011 г, с което е допуснато изменение на иска с включване на посочените движими вещи в мотивираното искане.

При проследяване на движението на гр.д.№353/10 г. по описа на ЛОС се установява, че в периода от 22.02.2012 г. –първото по делото открито съдебно заседание до 24.02.2015 г. (дата на заседанието, в което делото е обявено за решаване) пред Окръжен съд Ловеч са проведени общо шестнадесет открити съдебни заседания, в които са изслушани заключения на вещи лица за оценка на имуществото, предмет на отнемане и за установяване доходите/приходите на лицата, срещу които искът за отнемане е насочен, разпитвани са свидетели. Постановено е съдебно решение №84/3.04.2015 г. исковете на КУИППД за отнемане на имущество са отхвърлени изцяло спрямо ответниците в частност и В. К..

Това решение е обжалвано от КУИППД пред АС-Велико Търново в частта досежно отхвърлителните искове спрямо Д. и В. К., като по повод въззивната жалба пред Апелативен съд Велико Търново е образувано в. гр. д. № 249/2015 г. С определение от 29.06.2015 г. делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание за 30.09.2015 г.и е обявено за решаване.

С решение №334/29.12.2015 г. Постановено по в.гр.д.№249/15 г. АС-Велико Търново решението на ОС Ловеч, в обжалваната част е потвърдено, а по искането за изменение му в частта за разноските, делото е върнато на долната инстанция за произнасяне.

Против решението на АС Велико Търново е подадена касационна жалба от КУИППД, по повод на която пред ВКС е образувано гр. д. № 1611/2016 г. С определение от 01.07.2016 г. е допуснато касационно обжалване на решението на въззивната инстанция. Делото е разгледано в открито съдебно заседание на 24.10.2016 г. и обявено за решаване, като с решение №213/6.02.2017 г. по гр.д.№1611/16 г. е отменено решението на АС Велико Търново от 29.12.2015 г. по в. гр. д. № 249/2015 г., в частта, в която е отхвърлено искането на Комисията против Д. и В. К. за отнемане на имущество, придобито в режим на СИО - жилище, находящо се в гр. ***, леки автомобили и суми от продажби и дружествени дялове и са отменени наложените обезпечителни мерки по отношение на тези имущества, като делото е върнато за разглеждане в друг състав.

След връщане на делото в АС Велико Търново е образувано в. гр. д. № 237/2017 г, като с определение от 08.06.2017 г. е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание за 26.09.2017 г. Проведени са три открити съдебни заседания и с решение №62/12.04.2018 г., е отменено решение №84/3.04.2015 г. постановено по гр.д.№353/10 г. на ОС Ловеч, в частта, в която са отхвърлени исковете на КУИППД против Д. и В. К. за отнемане на леки автомобили, суми от продажба на недвижим имоти и за отнемане на дружествени дялове и в частта, в която са отменени определения за допускане на обезпечение, като е постановено отнемане на това имущество, а в останалата част решението на ОС Ловеч е потвърдено.

Против решението е подадени касационни жалби от Д. и В. К., като с определение

от 18.02.2019 г. по гр. д. № 3026/2018 г. е допуснато касационно обжалване на решение по АС Велико Търново по в. гр.д. № 237/2017 г., В проведено на 30.05.2019 г. открито съдебно заседание делото е обявено за решаване, а с решение №125/ 17.06.2019 г. е отменено решението на АС Велико Търново по в. гр. д. № 237/2017 г., като исквете на КУИППД против Д. и В. К. са отхвърлени.

За правилно решаване на спора съдът е допуснал до разпит свидетели. От показанията на свидетелите Д.С. и С.А., които съдът преценява при условията на чл.172 от ГПК-възможна тяхна заинтересованост, тъй като първата е съпруга на сина на ищцата, а втората е нейна сватя и майка на първата свидетелка и свидетелката Г.С.-М. се установява, че преди процеса ищцата е била открит и весел човек, слънчева и съпричастна. Работила като учител, първоначално в училище в Ловеч, а по-късно в Летница .В свободното си време обичала да рисува, да плете и да бродира. След раждането на първата ѝ внучка, кръстена на нейно име, се занимавала постоянно с нея. Подпомагала снаха си св.А. в грижите за детето, тъй като тя била първа внучка за нея, развеждала я из града, защото той бил нов за нея, тъй като не е родом от Ловеч. Семейството на А. и това на ищцата живеят в съседни жилища в една и съща сграда и ежедневно поддържали контакти, като се събирали за вечеря всеки ден.

След началото на процеса в поведението на В. Т. -К. настъпила промяна. Тя станала затворена, разстройвала се от най-малкото нещо и често плачела, не можела да спи, станала сприхава и нервна. Оплаквала се от топли върни и се потяла/св.А./, не била същият човек, според нея годините също си оказвали влияние. Капсуловала се и последните 12 години не е излизала от гр.Ловеч, не са ходили семейно на почивки и не са си позволявали развлечения.Получила нещо като страхова невроза и излизала само до магазина и обратно. Отношенията в семейството ѝ се влошили - между нея ѝ съпругът ѝ започнали да възникват конфликти.Започнала да се оплаква от високо кръвно, консултирала се с лекар, който ѝ предписал медикаментозна терапия. Отслабнала, защото не се хранела нормално и две, три години по-късно установили проблем с функциите на щитовидната ѝ жлеза, във връзка с която също започнала прием на лекарства. Според снаха ѝ св.А. в момента ищцата не е на поддържаща терапия.

Доходите в семейството ищцата не достигали. До един момент от развитие на гражданското дело по отнемане на имуществото трудовото ѝ възнаграждение било запорирано, съпругът ѝ нямал доходи, което наложило да преживяват с пенсията на майката ѝ и помощ получавали от познати. Ежедневно се обсъждали въпросите, свързани със защитата по делото и осигуряването на средства за покриване на разходите във връзка с него. Наложило ищцата, съпругът ѝ и синовете ѝ, които са ответници по иска за отнемане на незаконна придобито имущество, да търсят средства за заплащане на разноски в размер на над пет хиляди лева за много кратко време - седем дни.

Установява се от свидетелските показания, че тя за да организира защита си в процеса тя е търсила от предишни работодатели документи за реализираните доходи, като ѝ се налагало да дава обяснения за какво са ѝ необходими те; лично е осъществила контакт с

две съседки от сграда, в която живеела от година, за да ги помоли да се включат като свидетели в процеса, след което те текущо я питали как се развива делото; притеснявала се, че при неуспешен изход на процеса ще трябва да напусне дома си и единственият изход за нея и близките ѝ било да се установи в дома на майка ѝ, който се намира в друго населено място.

Свидетелката А. твърди, че след раждането на второто ѝ внуче ищцата вече не могла да се включи активно в грижите за него, престанала да се занимава с рисуване, плетене и бродирание, като след края на процеса не се върнала към рисуването, а предоставила статива си и платната на своята внучка и ѝ давала напътствия. Ищцата не се върнала към социалния живот, който водила преди, а контакти към момента поддържа само с две приятелки.

РС-Ловеч е допуснал назначаване на психолого-психиатрична експертиза, изготвена компетентно от вещи лица д-р Г. и Н.. От заключението се установява, че при ищцата е посещавала психодиспансера преди 30 години на амбулаторно лечение, като е приемала антидепресанти, но след това се възстановила и оттогава не е търсила специализирана психиатрична помощ. Споделила е, че си е купувала „Деанксит“, но не го употребявала редовно, а само когато не била добре и се чувствала неспокойна. Според вещите лица при нея са налице данни за лека психологична личностова промяна, появила с последните десет години от живота ѝ, в които тя е преживяла силен хроничен стрес, който е свързан с правните проблеми, пред които е била изправена и проблеми свързани с възрастовите изменения. В личностната ѝ структура се наблюдават особености, като емоционална лабилност, определена от лични социални изяви и успех; склонност към самовглъбяване и емоционални настроения с редуване на устойчиво себеотстояване, изисквания към другите, гневни раздразнения до песимизъм, отчаяние, търсене на съчувствие и социално оттегляне. Според експертизата в промяната при Т. доминира ограничение на социални контракти, влошаване на отношенията с най-близкото ѝ обкръжение, фиксираност и пълно ангажиране с проблемите, повишена мнителност, относими към нея интерпретации за провал, непоследователни действия, песимистична прогноза за бъдещето, експресивни афективни отреагирания, стабилен стил на неефективно справяне в остри и продължителни ситуации на житейски затруднения чрез социално оттегляне. Според експертизата житейската ситуация, през която е преминала ищцата не е повлияла негативно върху способността ѝ за концентрация и не се отразил негативно върху работоспособността ѝ. Промените, макар и вече по-слабо, продължават да персиситрият, поради което в експертизата се препоръчва консултация с психолог и психиатър. Отчита се обаче от вещите лица и факта, че изживяванията значително са намалели, като с времето те ще избледнеят и няма да имат доминиращ характер.

При разпита на вещите лица в с.з. на 16.09.22 г. д-р Г. уточнява, че изживяванията при ищцата са затихващи и показват една тревожна депресивна симптоматика, но вече в по-лека форма и тези преживявания те са в пряка връзка със съдебния процес, състоял се през последните десет години от живота ѝ. Вещото лице Н. уточнява в с.з. на 26.09.22 г. че

констатираните личностови изменения са настъпили в последните години от живота на ищеца и до голяма степен за тях са допринесли водените съдебни производства и негативните житейски изживявания във връзка с тях. Личностовата структура на Т., очертана като емоционално лабилна, склонна към самовглъбяване и емоционални настроения с редуване на устойчиво себеотстояване, изисквания към другите, гневни раздразнения до песимизъм, отчаяние, търсене на съчувствие и социално оттегляне, е повлияна от тези и черти, но преди процеса те не са били така силно изразени в личността, т. е. те са последици, а не личностови характеристики на освидетелстваната, като принос за промяната имат и възрастовите изменения. Потвърждава, че ищцата не е потърсила професионална помощ от психиатър или психолог, което е довело до това, че случилото се много по-продължително във времето е имало определяща роля в живота ѝ, като стресовата ситуация не е била инцидентна, била е активна и е оказала влияние върху функционирането на личността. Според експерта за възстановяване старото функциониране на освидетелстваната преди процеса не може да се говори, но може да ѝ се окаже подкрепа, което ще способства за това тя да премине по-леко през случилото се. Според в.л. Н. на този етап не може да се разграничи дали промените у Т. са свързани с осъждането на съпруга ѝ, което предхожда процеса по отнемане или са свързани със самото производството по конфискация. Вещото лице уточнява, че когато ищцата говори за чувство за вина, то е не защото се счита за виновна за нещо, а защото когато срещу теб се водят дела и хората те гледат, ти по скоро чувстваш срам. Това е нейно преживяване, като в случая следва да се отчете, че тя е практикувала професията учител, която е обществена, имала е доверие, имала е позиция и в следващият момент е бил засегнат социалния ѝ статус, като всичко това са вътрешни психически изживявания, които не са обективни.

За правилно решаване на спора и по искане на ищцата е допусната съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещи лица д-р М. и д-р М., специалисти в областта на ендокринологията и кардиологията. От тяхното заключение се установява, че при ищцата е налице кардиологичното заболяване първична (есенциална, идиопатична) артериална хипертония. Според представената по делото медицинска документация тя датира от 2008/2009 г, Причините за възникването на това заболяване според експертизата са различни - възраст, наследственост, прекомерна употреба на готварска сол, наднормено тегло, тютюнопушене, приемане на големи количества алкохол, стрес и други, като то има хроничен характер и налага прием на антихипертензивни медикаменти. Според експертизата, когато тя е добре контролирана медикаментозно не оказва влияние върху работоспособността на индивида и концентрацията му, но усложненията влияят върху работоспособността и концентрацията, като ги намаляват в различна степен. Необходимо е пациентите с това заболяване да съблюдават определен диетичен режим -понижен прием на сол, избягване на ежедневна консумация на алкохол в по-големи количества, консумация на по-ниско калорична храна с цел избягване на наднормено телесно тегло, без други сериозни ограничения в ежедневието.

Експертизата е установила освен кардиологичния проблем при ищцата и наличие на

захарен диабет тип 2 и хипотиреоидизъм с неуточнена етиология. Посочено в експертизата е, че хипотиреоидизъм документално е установен през 2014 г., но по данни на ищцата е открит преди това през 2011 - 2012 г. При проведения преглед на ищцата са откриват достатъчно убедителни клинични данни за ХББ/ДББ, ДПНП, подлежащи на изясняване и уточнение, като усложнения на захарен диабет тип 2. Ендокринологът дава подробни разяснения относно въздействието на захарния диабет тип 2 върху цялостното функциониране на човешкия организъм, ако не е контролиран или регулиран - отключва нови заболявания, задълбочава вече налични, усложнява и потенцира налични при откриването му болестни състояния на други органи и системи. Посочва се в експертизата, че причините за появата му са генетични - множество гени, отговарящи за бързото усвояване и складиране на енергия/храна/. Включват се и множество епигенетични фактори, които са модифицируеми -основно прехранване с индустриално приготвени храни, в съчетание с изразена хиподинамия и постоянен неовладян психо-емоционален дистрес. Експертизата анализира по отношение на ендокринните проблеми и реакциите на стрес на човешкия организъм как произведените от организма невротрансмитери - допамин, адреналин, норадреналин, серотонин и множество други, на ниво главен мозък, действат върху поведението и съответните идеи (мисли), които се пораждат от взаимодействието на човека и околната среда, изграждайки паметови пътища до съответните центрове -двигателен, на страха, на удовлетворение/възнаграждение, тонус (вигилитет) и други подобни. На ниво тяло, коментираните хормони действат по друг начин - ускоряват сърдечната дейност, повишават кръвното налягане, напрягат мускулите, мобилизират складираната бърза въглехидратна енергия, но и повишават продукцията на наличната, т. е. те повишават кръвната захар, а единствения хормон, който я понижава и регулира е инсулин. За това другите хормони се наричат още и контраинсуларни, но и стресорни хормони. При хроничен, продължителен дистрес, независимо от какво естество, се повишават значимо и продължително контраинсуларни хормони. При наличие на съответна двигателна дейност, след известно време нивата на стресорните хормони спадат и физиологичните нива на инсулин/контраинсуларни хормони се възстановяват. При психо-емоционален дистрес, нивата на контраинсуларните стресорни хормони значително и трайно се повишават, но липсва балансиращата активна двигателна активност. Възниква енергиен дисбаланс, който се компенсира от свръхпроизводство на инсулин и то в големи количества. Този компенсаторен механизъм е известен като инсулинова нечувствителност или резистентност с хиперин - сулинемия. Ако е епизодичен организма се саморегулира. Става порочен когато е продължителна в днешните времена-постоянен. В организма вече са налични трайно високи нива както на инсулин, така и на кръвна захар, налагащи и медикаментозно въздействие. Лечението на захарния диабет тип 2 е основно с намаление на общия калораж и неприемане на бързи въглехидрати, изключителен акцент върху приема на естествени плодове и зеленчуци, повишена двигателна активност, осъзнаване и дезактуализиране на психо-емоционалния дистрес, подпомогнато от адекватни медикаменти. Съобразявайки медицинската документация (ангажирани амбулаторни листове за извършени прегледи на ищца в периода от образуването до приключване на производството по отнемане на

незаконна придобито имущество) и заключението по психолого-психиатричната експертиза експертите заключват, че протеклия в периода 2010-2019 г. процес е отключил психо-емоционален дистрес, който е поне един от основните епигенетични фактори, отключили и/или обострили и задълбочили енергетичния и хормонален болестен дисбаланс, а от там хипотиреидизъм и захарен диабет тип 2.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е иск по чл. 2а ЗОДОВ - за заплащане на сумата от 20 000 лв., претендирана като обезщетение за неимуществени (морални) вреди, претърпени в резултат на незаконни действия на служителите на КУИППД сега КОНПИ във връзка с приложението на ЗОПДИППД (отм.), а основанието на отговорността е именно настъпването на вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органите и на съответните длъжностните лица. Това основание на отговорността на държавата е изрично установено с чл. 2а ЗОДОВ, като исковете по този текст се предявяват срещу КОНПИ, в качеството ѝ на процесуален субституент. За да бъде уважен този иск следва да са налице кумулативно следните предпоставки: вреда, причинена на ищцата, тя да е настъпила вследствие от незаконни действия или бездействия на длъжностни лица при и по повод изпълнение на правомощията им, както и наличие на пряка причинна връзка между действието респ. бездействието и настъпилата вреда.

Установените по делото факти осъществяват фактическия състав на чл. 2а ЗОДОВ. Проверката на КУИППД по ЗОПДИППД (отм.), завършила с решение за внасяне на мотивирано искане в съда срещу Д.К., неговата съпруга ищцата В. Т. К., техните деца, „К.“ ООД-в ликвидация и „Т.П.“ ЕООД в ликвидация за отнемане в полза на държавата на имущество на обща стойност 448 227 лв и за налагане на обезпечителни мерки и внасянето на такова искане са действия по смисъла на чл. 2а ЗОДОВ, защото са осъществени от тогавашната КУИППД в изпълнение на правомощия по чл. 13, ал. 1, т. 3 и чл. 28 ЗОПДИППД (отм.) Макар извършени в изпълнение на цитираните законови разпоредби, действията на комисията се явяват незаконни, доколкото впоследствие тя не е направила преоценка на фактите и обстоятелствата, приемайки липсата на една от предпоставките по чл. 3 от ЗОПДИППД (отм.) за образуване на производство по същия закон, а именно през проверявания период лицето да е придобило имущество на значителна стойност по смисъла на §1 т.2 от ЗОПДИППД (отм.), за което обаче не може да се направи основателно предположение, че е придобито от престъпна дейност. От събраните по делото доказателства се установи, че предявеният от ответника иск е отхвърлен като неоснователен и недоказан и в този смисъл вредата, която ищцата претендира да е нанесена от незаконната дейност на комисията, изразяваща се във внасяне на мотивирано искане по чл. 28 от ЗОПДИППД/отм./ против нея, съпругът ѝ, децата им и две дружества за отнемане в полза на държавата на придобитото от тях по незаконен начин имущество и обезпечение на тези искове, без да е имало основание за това, като производството е продължило от 28.07.2010 г. до 17.06.2019 г. осем години и единадесет месеца без да е извършена пълна проверка за наличие на всички предпоставки е налице. Вредата е настъпила и от неизпълнение на

задължението на ответната комисия за извършване на пълна и задълбочена проверка на събраните доказателства, отнасящи се до имуществото на ищцата и семейството ѝ и начина на придобиването му, което е довело и до неправилен извод за наличие на основателно предположение, че то е придобито от престъпна дейност, както и поддържане на исковата претенция в продължение на осем години и единадесет месеца. Незаконосъобразно внесено в съда мотивирано искане за допускане на обезпечение на бъдещ иск срещу ищцата и семейството ѝ, внасянето на мотивирано искане за отнемане на процесното имущество придобито от престъпна дейност и и наложените въз основа на него обезпечителни мерки са причинили на ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, тревожност, отрицателни емоции, безсъние, влошаване на здравословното ѝ състояние-хипертония и захарен диабет тип2, поради което същите подлежат на обезщетение (чл. 2а ЗОДОВ).

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост (чл. 52 ЗЗД). Съобразявайки всички обективни обстоятелства, релевантни за справедливо определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществените вреди, съдът взе предвид: естеството на неимуществените вреди (изживян стрес, отрицателни емоции- плач и безсъние, затваряне в себе си, влошаване на здравословното ѝ състояние-хипертония и захарен диабет тип2); периода на съдебното производство, образувано по искане на ответника за отнемане (28.07.2010 г.-17.06.2019 г.), в който ищцата е изживявала неимуществените вреди общия размер на претендираното за отнемане имущество 448 227 лв. Освен това съдът съобразява и факта, че от свидетелските показания и от заключението на съдебната експертиза се установява и, че ищцата едновременно и по едно и също време се е притеснявала и страдала за състоянието на своя съпруг, който е бил обвиняем и впоследствие е осъден, като не може категорично да се установи дали причината за влошаване на здравословното ѝ състояние е образуваното гражданско дело за отнемане на незаконно придобито имущество или образуваното наказателно производство против съпругът ѝ. Освен това от експертизата се установява, че началото на хипертоничното ѝ заболяване датира отпреди 2010 г., по точно от 2008-2009 г., което също следва да се съобрази от съда. Следва да се има предвид и факта, че повечето от субективните оплаквания на ищцата се дължат и на възрастовите ѝ изменения, което също се отчита от вещите лица и следва да намери отражение при определяне на справедливия размер на обезщетение. Не на последно място съдебно психиатричната и съдебно психологична експертиза категорично заключава, че негативните изживявания значително са намалели, като с времето те ще избледнеят и няма да имат доминиращ характер. Съдът съобразява и факта, че ищцата е претендирала овъзмездяване на неимуществените вреди, които е претърпяла от налагането на само една обезпечителна мярка-възбрана върху жилище, находящо се в гр.***, което също намира отражение при определяне на размера на обезщетението. При отчитане на всички тези изброени обстоятелства съдът приема, че справедливото обезщетение е в размер на 10 000 лева. Този размер е съобразен с критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД, който освен обективно установените по делото факти включва и обществената оценка на засегнатите блага към конкретните икономически условия и

съдебната практика в сходни хипотези. При определяне конкретния размер на обезщетението съдът отчита и че самото осъждане за заплащане на обезщетение съдържа в себе си признание за незаконността на вредоносните действия, което само по себе си е морално обезщетяване, наред с паричното. По тези съображения съдът приема, че сумата от 10 000 лева отговаря в пълна степен на така посочените критерии за справедлива компенсация за претърпените от ищцата неимуществени вреди.

При определяне размера на неимуществените вреди съдът не взема предвид последиците от налагане на обезпечения върху имущества, принадлежащи на съпруга на ищцата на техните деца, не взема предвид техните негативни изживявания, тъй като тези вреди се проявяват в правната сфера на изброените субекти, а за ищцата те се явяват косвени, поради което за тях тя не може да претендира обезщетение.

По тези съображения съдът приема иска за частично основателен, поради което в полза на ищцата следва да се присъди обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със законната лихва от датата на претендирането □ (17.06.2019 г.) до окончателно изплащане на сумата. За горницата над 10 000 лв. до пълния претендиран размер от 20 000 лв. искът е неоснователен и недоказан, поради което следва да се отхвърли.

По тези съображения и несъвпадане на правните изводи на настоящия състав на Ловешки окръжен съд с изложените в атакуваното решение № 300/10.07.23 г. постановено по гр.д.№305/22 г. на ЛРС, същото следва да бъде отменено като неправилно в частта, с която е осъдена на основание чл. 2а ЗОДОВ Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /сега КОНПИ/, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *** да заплати на В. Г. Т., с ЕГН *****, с адрес: *** сумата над 10 000 лв. - обезщетение за причинени неимуществени вреди от неоснователно наложена възбрана върху жилище, находящо се адрес: **, от неоснователно предявено мотивирано искане срещу Т., депозирано през м. септември 2010 г. и неоснователно водено производство по чл. 28 ЗПДДИПД (отм.) по образувано гр. д. № 353/2010 г. по описа на ЛОС, приключило с влязло в сила решение, ведно със законната лихва от 17.06.2019 г. до изплащането ѝ вместо което следва да бъде постановено друго, с което да се отхвърли като неоснователен и недоказан предявеният от В. Г. Т., с ЕГН *****, с адрес: *** против Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество с БУЛСТАТ 131463734, със седалище и адрес на управление: *** иск с правно основание чл.2аот ЗОДОВ за заплащане на сумата над 10 000 лв. до пълния размер на претендираната сума от 20 000 лв.- обезщетение за причинени неимуществени вреди от неоснователно наложена възбрана върху жилище, находящо се адрес: **, от неоснователно предявено мотивирано искане срещу Т., депозирано през м. септември 2010 г. и неоснователно водено производство по чл. 28 ЗПДДИПД (отм.) по образувано гр. д. № 353/2010 г. по описа на ЛОС, приключило с влязло в сила решение, ведно със законната лихва от 17.06.2019 г. до изплащането ѝ. В останалата част обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Съдът констатира, че в диспозитива на съдебното решение е допусната очевидна фактическа грешка досежно посочване на БУЛСТАТ на ответника, но тази грешка може да

бъде поправена само от РС-Ловеч, не и от въззивната инстанция.

С оглед частичната основателност на иска ответникът следва да заплати на ищцата пълният размер на сторените разноски по производството и внесената държавна такса, а заплатеното адвокатско възнаграждение - съразмерно с уважената част от иска (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ). Ищцата е заплатила 10 лв. държавна такса, която следва да се разпредели в тежест на ответника (чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ). Представени е договори за правна защита и съдействие, от които е видно, че е заплатена в брой сумата общо 2400 лв. за двете инстанции възнаграждение за представителство по делото, поради което и на основание чл.78 ал.1 от ГПК ответникът съобразно уважената част от иска следва да заплати на ищцата разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на сумата 1200 лв. или общо ответникът следва да заплати на ищцата сумата 1210 лв. разноски по делото за двете инстанции. След като първата инстанция вече е осъдила КОНПИ да заплати на ищцата тази сума, в тази му част решението следва да бъде потвърдено. Тъй като възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е направено едва в писмената защита, то е несвоевременно и съдът не дължи произнасяне.

С оглед осъщественото процесуално представителство на ответника от юриконсулт и заявената претенция за възнаграждение по чл. 78, ал. 8 ГПК, такова следва да се присъди в размер, ненадхвърлящ максималния такъв за съответния вид дело, определен по реда на наредбата по чл. 37 ЗПрП (чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ). Независимо, че ответникът е защитаван по дело с материален интерес над 10 000 лв., съдът приема, че възнаграждението не следва да се увеличава според правилото на чл. 25, ал. 2, вр. ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, с оглед фактическа и правна сложност на делото, която не разкрива изключителност, поради което то следва ще се присъди в размер на 200 лв. за всяка инстанция поотделно(чл. 25, ал. 1 от Наредбата). Впредвид частичното уважаване на иска, то размерът на присъденото възнаграждение е 200 лв.

Воден от горните мотиви съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като неправилно съдебно решение № 300/10.07.23 г. постановено по гр.д. №305/22 г. на ЛРС в частта, с която е осъдена на основание чл. 2а ЗОДОВ Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество сега КОНПИ, с ЕИК 131463734, със седалище и адрес на управление: *** да заплати на В. Г. Т., с ЕГН *****, с адрес: *** сумата над 10 000 лв. - обезщетение за причинени неимуществени вреди от неоснователно наложена възбрана върху жилище, находящо се адрес: **, от неоснователно предявено мотивирано искане срещу Т., депозирано през м. септември 2010 г. и неоснователно водено производство по чл. 28 ЗПДДИПД (отм.) по образувано гр. д. № 353/2010 г. по описа на ЛОС, приключило с влязло в сила решение, ведно със законната лихва от 17.06.2019 г. до изплащането ѝ, вместо което

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявеният от В. Г. Т., с ЕГН *****, с адрес: *** против Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество с БУЛСТАТ *****, със седалище и адрес на управление: *** иск с правно основание чл.2а от ЗОДОВ за заплащане на сумата над 10 000 лв. до пълния размер на претендираната сума от 20 000 лв.- обезщетение за причинени неимуществени вреди от неоснователно наложена възбрана върху жилище, находящо се адрес: **, от неоснователно предявено мотивирано искане срещу Т., депозирано през м. септември 2010 г. и неоснователно водено производство по чл. 28 ЗПДДИПД (отм.) по образувано гр. д. № 353/2010 г. по описа на ЛОС, приключило с влязло в сила решение, ведно със законната лихва от 17.06.2019 г. до изплащането й.

ПОТВЪРЖДАВА като правилно съдебно решение № 300/10.07.23 г. постановено по гр.д.№305/22 г. на ЛРС в останалата атакувана част включително и за разноските.

ОСЪЖДА В. Г. Т., с ЕГН *****, с адрес: *** да заплати на Комисията за отнемане на незаконно придобитото имущество, БУЛСТАТ *****, с адрес: *** сумата от 200 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение по чл. 78, ал. 8 ГПК съобразно отхвърлената част на иска.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщението пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____